

plads i folkeskolen, ville der ikke være behov for nogle anciennitetsregler og ventelister osv., men sådan er virkeligheden desværre ikke. I stedet for at gå ind og rette op på det og sikre, at alle børn har krav på en plads, vælger regeringen og Dansk Folkeparti altså at gå ind og sige, at nogle skal have ret til at komme før andre. Derfor risikerer vi, at i familierne vil den umiddelbare glæde over familieførøgelsen blive ødelagt af usikkerheden om, hvordan man skal få familieøkonomien og forholdet til kolleger og arbejdsgivere til at hænge sammen, når man ikke ved, hvornår man kan få en plads.

Enhedslisten mener, at vi skal give alle børn ret til et pædagogisk dagtilbud, fra de er 6 måneder gamle. Vi ved godt, at barselorloven er blevet forlænget og det er et godt tilbud til mange, men det må aldrig blive tvang, at man er nødt til at være på orlov imod ens eget ønske.

Det undrer os også noget, når vi ser i bemærkningerne til forslaget, at ministeren ikke mener, at det har nogen ligestillingsmæssige konsekvenser. I en række af de forslag, vi behandlede i foråret, havde ministeren trods alt modet til at sige: Ja, jeg ved godt at det her har negative ligestillingsmæssige konsekvenser. Men det tør man altså ikke skrive her, selv om ingen er i tvivl om, at de, der som regel kommer til at gå hjemme med børnene, er kvinderne. Og som vi også var inde på tidligere under debatten, vil det i høj grad være gældende for indvandrerkvinderne. Så det her vil have negative ligestillingsmæssige konsekvenser.

Så vil jeg godt høre, om ministeren vil garantere os, at hun vil overvåge, at lovgivningen ikke bliver brugt til at diskriminere, og at ministeren, hvis det bliver tilfældet ude i kommunerne, vil tage lovgivningen op igen og vende tilbage til regler, der sikrer, at alle børn har lige rettigheder, og at man ikke må sætte nogen bagest i køen.

Tove Videbæk (KRF):

L 38 foreslår en ophævelse af anciennitetsprincippet vedrørende optagelse af børn i dagtilbud. Det betyder, at kommuner ud fra lokale behov vil få lettere ved at tage de hensyn, der skal tages til f.eks. ledige forældre, der får tilbudt arbejde, eller til kontanthjælpsmodtagere, forsikrede ledige, revalidender m.fl., som skal støttes i indslusning på arbejdsmarkedet. Det betyder også, at søskende i højere grad kan komme i samme dagpasning.

Alt det her er naturligvis meget lettere at gennemføre, hvis kommunen har pasningsgaranti,

og det har 239 kommuner på nuværende tidspunkt. Op gennem 1990'erne har vi jo fået rigtig mange dagpasningspladser. Jeg mindes, at Socialdemokratiets formand den ene gang efter den anden ved festlige lejligheder har fortalt om de tusinder af dagpasningspladser, der er blevet etableret op igennem 1990'erne. Anciennitetsprincippet har derfor ikke længere så stor betydning, som da det blev indført.

Kl. 13.15

Der er i debatten blevet talt om at tage udgangspunkt i børnene, og det vil vi i hvert fald meget gerne gøre i Kristeligt Folkeparti – det gør vi generelt og altid – men hvem har egentlig spurgt børnene, f.eks. børn på 1 år, om de har lyst til at være hjemme hos mor og far i en periode, hos forældre, som ikke har andet problem end ledighed?

Det er helt klart, at vi fra Kristeligt Folkeparti er enige i, at det optimale er, at alle forældre har frit valg til at vælge dagpasning af deres børn, lige præcis hvornår de ønsker det, hvor de ønsker det og den form for pasning, som de ønsker. Men i den nuværende situation er det i de 23 kommuner, hvor der endnu ikke er pasningsgaranti, nødvendigt, at pladserne tildeles de børn og familier, der har størst behov.

Der bliver i denne forbindelse nævnt børn af kontanthjælpsmodtagere eller modtagere af anden overførselsindkomst, som har brug for at komme hjemmefra, og som har brug for at komme sammen med andre børn og blive passet af andre voksne, men disse sager vedrører jo børn i udsatte familier, og det er noget helt for sig. I disse situationer skal kommunernes sociale forvaltninger naturligvis gribe ind og sætte foranstaltninger i gang, når der er brug for det. Det har så slet ikke noget med den her lov at gøre.

Naturligvis skal kommunen træde til, hvis der er sociale problemer for et barn eller en familie. Jeg synes, det er vigtigt også i denne her forbindelse at understrege, at ifølge lovforslaget kan ingen børn opsiges fra et dagtilbud, uden at der tilbydes et andet tilsvarende dagtilbud eller anden relevant foranstaltning, og der står også, at alle børn har adgang til at blive optaget i et dagtilbud. Men mennesker, som ikke har andre problemer end arbejdsløshed, vil nok ikke tage skade af i en periode, måske et par måneder, at passe deres egne børn, og børnene vil bestemt heller ikke tage skade af det. Det kunne måske endda være gavnligt for begge parter i en kort periode.